

augmentarà les seves forces, podrà arribar a ésser un alcoholitzat, però no mereix el qualificatiu d'alcohòlic. I és que, al nostre judici, la toxicomania és una paraula que ha de servir exclusivament per a designar una *perturbació psíquica* i no els efectes patològics de la ingestió d'un tòxic. Ço que és essencial en el toxicòman no és, doncs, l'acte de prendre el tòxic (ni les seves conseqüències) sinó els *motius* i la *forma* de prendre-ho.

Ja sabem que molts es revoltaran contra aquesta limitació del concepte de les toxicomanies, mes inclús atenint-nos a l'etimologia del vocable no podem per menys de veure que una toxicomania significa la *mania de prendre un tòxic*. Ara bé, ço que caracteritza les manies (en la clàssica acepció d'aquest vocable) és no solament la seva absurditat, sinó la seva resistència a la influència de la raó i de la seva persistència en l'individu, malgrat tots els obstacles que se li oposin. Una mania ens apareix, doncs, integrada fonamentalment per un desig o tendència de reacció tan excepcionalment intens, que escapa al control de la voluntat i arriba a tenir les característiques d'una impulsió, quan es refereix a la execució d'una determinada sèrie d'actes (corre, senyar-se, beure, etc.). Per consegüent, tan sols les persones que siguin susceptibles d'experimentar aquestes impulsions, és a dir, aquets desigs irresistibles, seran les que podran tornar-se toxicòmans.

L'element comú a tots els toxicòmans, des del punt de vista psíquic, és, doncs, la manca de força de voluntat o l'exagerada tensió dels seus desigs, en virtut del qual sucumbeixen a la tendència de prendre un tòxic, tot i reconeixent que no haurien de fer-ho. Així considerat el toxicòman, és un *incontinent emocional*, un veritable psicòpata que presenta, a més de la seva toxicomania, mil altres trets de desequilibri psíquic. Heus aquí perquè, al principi, dèiem que *no tothom pot ésser toxicòman*. I si ara ens fessin precisar quins són els predisposats a la toxicomania, diríem que tots els que presenten una tara neuropsicopàtica constitucional. Un toxicòman és sempre *quelscom més* que un toxicòman, encara que la seva intel·ligència, de vegades brillant, li permeti ocupar una posició social envejable.

El fet que els veritables toxicòmans siguin conscients dels perills que entranya el seu vici, fa que, en la immensa majoria dels casos, tractin d'amagar-ho i acudeixin a tots els mitjans per tal d'enganyar els seus familiars i inclús el met-

ge. Així, la lluita contra les toxicomanies es converteix realment en la lluita contra els toxicòmans, donant-se el cas curiós que el metge es veu obligat a combatre no sols la malaltia, sinó la resistència que el malalt oposa a curar-se. D'altra agreujada ara pels efectes del tòxic, fa que, inclús quan el pacient vol convertir-se sincerament en un auxiliar del metge, no arribi a aconseguir-ho. I no parlem del cas, freqüent, en el que el pacient és metge, car aleshores és gairebé impossible confiar en la seva ajuda.

Efectes immediats dels tòxics més freqüents

—Esboçades les característiques principals de la personalitat dels toxicòmans, és necessari que veiem ara quines són les modificacions que en elles introdueix l'ús i l'abús del tòxic. Es clar que no anem a fer un estudi detallat sinó una simple enumeració de les mateixes, per tal que ens pugui orientar després, en ocupar-nos de la seva profilaxia i terapèutica. A tal efecte serà convenient que ens fixem separatament en cada una de les intoxicacions voluntàries més freqüents.

Alcoholisme: Sintèticament podem dir que els efectes nocius de l'alcohol s'exerceixen principalment per ordre d'importància en el sistema nerviós i en els aparells digestiu i circulatori. Es clar que varia enormement, segons els casos, la resistència individual al tòxic. A més, la fixació electiva d'aquest sobre tal o tal òrgan o aparell depèn no solament de les condicions peculiars de cada organisme, sinó de la classe de beguda preferentment ingerida, puix moltes d'elles tenen altres tòxics tan o més perjudicials que el propi alcohol (absenta, menta, fucsina, orègan, etc.). Per a explicar els efectes que la intoxicació alcohòlica exerceix en alguns casos sobre el sistema nerviós, ha recorregut Bonhoeffer a la hipòtesi d'una toxina intermediària que normalment seria eliminada per la mucosa respiratòria i que en condicions patològiques sensibilitzaria l'organisme i provocaria la intoxicació massiva, tal com s'exhibeix en el delírium tremens dels pneumònics, per exemple. Els síndromes nerviosos que amb més freqüència provoca l'alcoholisme, són: en el domini psíquic, el delírium tremens, l'alucinosi alcohòlica, el síndrome amnèstic i el deliri de gels, i en el domini físic, la polineuritis, la tremolor, el vertigen, les alteracions de la sensibilitat i els trastorns epileptoides. Es clar, no obstant, que a més pot associar-se la intoxicació alcohòlica amb altres